

[Gert Petersen]

niveau, der lå betydeligt over forrige års niveau på samme tid. Ifølge Danmarks Statistik af 15. maj 1984 vendte kurven atter den gale vej i begyndelsen af 1984, altså igen stigende arbejdsløshed, og for januar og februar og marts 1984, oplyst i denne publikation, lå den sæsonkorrigerede arbejdsløshed klart over niveauet for de samme måneder i 1983. Så det er en utrolig beskedenhed, regeringen udviser, når den kan udråbe dette som en sejr og et løfte om bedre tider.

I løbet af denne måned har vi haft 2 store debatter om den økonomisk-social politik, og anledningen var regeringens forlig med de radikale om videreførelse af al jammerligheden med suspension af dyrtidsreguleringen, fastfrysning af dagpengenes maksimumsatser, halvering af dyrtidsreguleringen for en række overførselsindkomster og dertil nye stramminger som fordyrelse af visse mejeriprodukter, yderligere forhøjelse af dagpengebidrag til arbejdsløshed og sygdom, osv.

Under disse debatter hørte jeg de borgerlige ordførere – mærkeligt nok har jeg ikke hørt det ret meget i dag – henvise til den vældige opbakning, de har i befolkningen, den kolossale forståelse, der er for deres politik, om det så er i fagbevægelsen, og så er Georg Poulsen og hans tro væbner Steffen Møller jo altid gode for nogle citater.

Mon de herrer borgerlige ordførere har bemærket, at der gør sig en voksende uro gældende på arbejdsmarkedet? Ja, de har jo nok ikke kunnet undgå det, men indtil videre klarer de det vel med et lille mentalt trick. De siger til sig selv, at det slet ikke er de ansatte, der er vrede og urolige; det er bare nogle små bander af opviglere, der koster rundt med folk. Når 3.000 buschauffører nedlægger arbejdet, er det, fordi 3.000 aktivister har pisket dem til det. Når søfolkene på Kattagatruten holder faglige møder, er det, fordi Preben Møller Hansen har trukket i trådene. Det har jeg kunnet læse i adskillige borgerlige aviser i løbet af de sidste 14 dage til 3 uger.

Kan man ikke se, at den slags forklaringer er en grov fornærmelse mod voksne mennesker? Tror man for alvor, at søfolkene er robotter, der er programmeret af formanden? Tror man for alvor, at 2.900 buschauffører lader sig kujonere af et lille mindretal? Hvilken slags opviglere står så bag de 3.000 strejkende på Danfoss, som i årevis har været en

af de fredeligste arbejdspladser i vores land? Og hvad er det for en lille klike, som står bag uroen på hospitalerne? Jeg synes, at man ville gøre klogt i at holde op med at opføre sig på strudsevis.

Uroen på arbejdspladserne har selvfølgelig flere årsager – afhængigt af, hvilken arbejdsplads det drejer sig om, men der er en fællesnævner, og det er den voksende vrede og bitterhed blandt lønarbejderne over det, som regeringen og den borgerlige lejr byder dem. Jeg tror, bægeret er ved at være fyldt til randen, og at det så småt begynder at løbe over.

Nu følger man oven i købet nye provokationer til den ulighedens og de sociale nedskærings politik, man er i gang med, og hermed tænker jeg på angrebet på det solidariske enhedsprincip i fagbevægelsen.

Lønarbejderne har altid vidst, at de for at opnå en rimelig pris på deres arbejdskraft måtte slutte sig sammen og optræde som en helhed, når prisen skulle aftales. Omvendt har de, der køber arbejdskraften, altid vidst, at lønarbejderne måtte splittes i faglig henseende, for at det for alvor kunne lykkes dem at presse prisen ned.

De første fagforeninger herhjemme og i andre lande blev såmænd mødt med den indvending, at de stred mod selve frihedsrettighederne, for frihedsrettigheder betød, at principal, som man kaldte det, altså arbejdsgiver, og arbejder skulle forhandle løn direkte som frie og ligeværdige mennesker uden indblanding af grimme organisationer. Lønarbejdernes landvindinger skyldes først og fremmest, at de nægtede at høre på denne snak, og den forstummede da også i alle de såkaldt gode år, der var præget af samarbejde mellem klasserne. Men det samarbejde har krisen nu sat en stopper for – og gid socialdemokratiet og fagbevægelsen ville forstå det – og nu er det den faglige enhed og solidaritet, der på ny er genstand for voldsomme angreb.

Det er godt, at forsøgene på at bryde denne solidaritet har fremkaldt så stærke reaktioner, og læg mærke til, at disse reaktioner kommer fra gulvet. Det er ikke faglige topfolk, der har iværksat dem. Hvis nogen tror, at de skyldes en speciel kærlighed til socialdemokratiet eller til tilskuddet til socialdemokratiet, må de tro om igen. Jeg er sikker på, at netop de mange, der har taget kampen op for at bevare enhed og solidaritet, også vil